

Post uit Hessdalen maakt in 'Poolnacht' de verveling verrukkelijk

[Els Van Steenberghe](#) Els Van Steenberghe is theaterrecensent.

11/01/16 om 08:15 - Bijgewerkt om 08:14
Bron: Knack Focus

Vijf bevriende kunstenaars ontvluchtten vorig jaar de ratrace waarin Westerlingen collectief gevangen lijken te zitten en brachten enkele weken door in een niemandsland vlakbij Groenland. Tijdens hun verblijf hielden ze een dagboek bij. Uit die dagboekfragmenten puurden ze vervolgens de intrigerende performance *Poolnacht*.

★★★★★

© Post uit Hessdalen

The Play = Poolnacht

Gezelschap = Post uit Hessdalen en Muziektheater Transparant

In een zin = *Poolnacht* is een kleinoed van een bende 'uitvinders' die balanceren op de rand van performance, theater en beeldende kunst. Met deze creatie die het donker letterlijk laat oplichten, bieden ze het perfecte antwoord op wat er misgaat in onze samenleving waarin alles altijd maar 'sneller en meer en groter' moet.

Hoogtepunt = Het moment dat het decor begint te bewegen en het doodse landschap allerminst doods blijkt...

Score = * * *

Quote =

'De wind is altijd aanwezig op dit eiland, maar nu is hij uitzinnig en ongetemd. Wie de natuur wil omschrijven, schetst een temperamentvol karakter. Waarom zou een mens wel en een berg niet koppig kunnen zijn?'

EN

'Hier zijn is een oefening in mij concentreren op het heden. Er in slagen vijf minuten voor mij uit te staren zonder aan de volgende vijf te denken. 'Windstilte van de ziel' - zo omschreef Nietzsche de verveling. Wachten zonder meer dat beloond wordt met de openbaring van de ware tijd, niet die van de klok maar de innerlijk beleefde.'

EN

'Herinneringen worden niet in steen gebeiteld, nee, ze worden telkens herschreven. Hoe vaak heb ik me dat al gerealiseerd?'

Meer info: www.postuithessdalen.be en www.transparant.be

Wanneer hebt u zich voor het laatst verveeld? Rare vraag, niet? 'Zich vervelen is goed voor onze kinderen', met zulke adviezen wapperen pedagogen van tijd tot stond. Maar het is ook goed voor groot geworden kinderen die dezer dagen - na de welverdiende kerstrust - harder dan ooit door de dagen racen om afspraken na te komen, nieuwe afspraken te maken, te vergaderen, het werk weer op schema te krijgen, nieuwe strategieën te bedenken, ...

'En wat als we nu eens uit die ratrace stappen?', dat dachten de jonge theatermakers van Post uit Hessdalen, Post uit Hessdalen vzw werd in 2014 opgericht door circusartiest en cinematograaf Stijn Gruppig en theatermaker en scenarist Ine Van Baelen.

Voor *Poolnacht* trommelden ze ook Liesbet Gruppig, Frederik Meulyzer en Lucas Van Haesbroeck op. Samen trokken ze naar het Noorse eiland Sørøya waar het nooit écht dag wordt en waar de sneeuwval ervoor zorgt dat je soms het gevoel hebt door de wolken te lopen. Of door het hiernamaals. De vijf hielden elk een dagboek bij. Uit die dagboeken werd een monoloog gepuurd die werd ingesproken door de warme en wat verweesd klinkende stem van Geert van Rampelberg. Van Rampelberg vertolkt - zonder live aanwezig te zijn tijdens de voorstelling - een man die van de eenzaamheid geniet maar er evengoed onder lijdt. En dat is exact wat de vijf ook ervoeren tijdens hun reis. Even deed het niets deugd maar al snel begonnen ze dat in te vullen mag structuur, met dagtaakjes, met een dagelijkse wandeling in de voetsporen die ze zelf de dag tevoren achtergelaten hadden. Ze hadden behoefte om een eindigheid aan de schier oneindigheid van het landschap te stellen.

Het prachtige aan deze voorstelling is dat je hun belevenis aan den lijve ervaart. Na een warm ontvangst word je binnengeleid in een volledig verduisterde zaal. Je zit zeer dicht tegen een projectiescherm dat de hele scène beslaat. Daarop begint - zo lijkt het - een zwart-witdocumentaire over het landschap van Sørøya. Het duurt even voor je beseft dat het landschap er daadwerkelijk zo zwart-wit oogt tijdens de poolnacht. De stem van Van Rampelberg stuurt en prikkelt je gedachten terwijl je met je ogen door het landschap

waadt. De traagheid en het ontbreken van enig tijdsbesef wordt deel van de voorstelling. Je waadt rond door een landschap dat haast een maanlandschap lijkt en waar het licht van de sneeuw en niet van de zon komt. Het fascinerende is dat de film veel meer is dan een film. Er zit een heuse scenografie verborgen achter het projectiescherm. Een scenografie die pas na een tijd zichtbaar wordt. Pas dan merk je de dimensies in het beeld, net zoals in het echte landschap. De makers gaan weliswaar iets te voorzichtig te werk. De evolutie die in de prachtige tekst zit wordt te weinig beantwoord door een evolutie in de scenografie. Het verlangen om ons dezelfde belevenis te geven staat hun verbeelding als vormgevers en beeldenmakers ietwat in de weg.

Poolnacht is een kleinood van een bende 'uitvinders' die balanceren op de rand van performance, theater en beeldende kunst. Soms tuimelen ze al eens in de afgrond van het te weinig zeggende maar met deze voorstelling bieden ze dat perfecte antwoord op dé verslaving naar meer, groter en sneller van onze samenleving. Hier gaat alles traag en is alles groots. *Poolnacht* houdt halt in en bij de stilte, de traagheid en de grootsheid van de natuur. En de rust ervan. En het verveelt allerminst. Integendeel. Door te turen ontdek je schakeringen, details, schoonheid waarvan je niet beseftte dat ze er was. En dit is te transponeren naar de maatschappij: wat minder hollen naar later en wat minder in de toekomst leven en wat meer turen naar dat- en diegene om ons heen. Dat lijkt een mooi, lichtgevend voornemen voor 2016, geboren tijdens die donkere *Poolnacht*.

Els Van Steenberghe